

De Vergeten Legende – Deel 1: De Nachtel

Eerste druk, februari 2012
© 2012 Harold Habing

ISBN: 978-90-484-2319-4
NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

HAROLD HABING

DE VERGETEN
LEGENDE

DEEL 1: DE NACHTELF

INHOUDSOPGAVE

Inleiding	7
1. De test van de tweeling	9
2. Nieuwsgierige elfjes	21
3. De uitleg	31
4. Wijze woorden	41
5. Tendraï	48
6. De Pas van Margonas	63
7. Attraxxium	86
8. De oude man	98
9. Magie	103
10. De voorbereiding	112

INLEIDING

Er zijn genoeg verhalen verteld door de eeuwen heen. De meeste verhalen die ter sprake kwamen waren voor zeker de helft verzonnen, omdat het eigenlijke verhaal dat op waarheid berust was, niet de moeite waard was om te vertellen. Zo betrof het de eigenschappen van personen die ze hadden ontmoet en werden er zaken enorm overdreven, zoals bijvoorbeeld ‘hij had de hele bende bandieten helemaal alleen verslagen’ of ‘hij gebruikte magische of bovennatuurlijke krachten’. Ook waren ze beresterk en staken (minstens) met kop en schouder boven iedereen uit en werden ze gekenmerkt door simpele doch dwaze aspecten, zoals iemand die licht kon geven of gedeeltelijk of iemand die sneller was dan de wind.

Ook de negatieve obstakels die deze ‘superhelden’ onderweg tegenkwamen (ook al was het bijvoorbeeld enkel een akkefietje) werden zo enorm opgeblazen, dat deze de ongeloofwaardigheid zelve leek, enkel en alleen al bij het horen van de omschrijving. Hij moest langs vleesetende planten van zeker drie meter hoog of hij moest een boze heks verslaan om in leven te blijven. En die bezat natuurlijk allemaal spreuken, die door de verteller zelf natuurlijk als een inspiratiebron van creativiteit werd gezien.

Jullie zullen vele eigenschappen zeker wel herkennen in verhalen die jullie ooit hebben gehoord. Velen van jullie kennen deze verhalen beter als sprookjes of hebben het een keer gelezen of op televisie gezien en vroeger waren het vooral de vissers en kooplieden, mensen die lang onderweg waren, die deze verhalen in de wereld brachten. Maar bedenk je eens goed; zijn deze lieden zo lang onderweg geweest en vaak afgezonderd van de bewoonde wereld dat zij zelf in deze verhalen zijn gaan geloven? En was men vroeger altijd al zo creatief? In ieder verhaal steekt altijd nog een kern van waarheid. Natuurlijk vertelde men deze verhalen vanwege de aandacht en het aanzien ten opzichte van medebewoners en dacht men dat deze reizigers er alleen maar om konden lachen zodra men het geloofde. Maar hoe sterk een verhaal ook is, vergeet nooit dat deze wezens of handelingen ooit echt hebben kunnen

bestaan. Misschien juist vanwege de lange afstanden die zijn aflegden, wat voor vondsten zij hebben kunnen ontdekt of leefgebieden waar nog vele zaken in tact waren, omdat niemand er ooit was geweest. En later, toen de technologie nog niet zo ontwikkeld was als nu, keek men hier niet bewonderenswaardig naar, maar verwoestte dit alles en herbouwde men deze locaties opnieuw naar hun eigen gewenste stijl.

Voordat de mens ooit op deze wereld leefde, kan hier altijd iets anders hebben geleefd. En het is jammer dat dergelijke verhalen juist vergeten zijn.

In mijn verhaal zal je een heleboel duidelijk worden hoe verzonnen verhalen niet eens zo heel ver van de waarheid afliggen.

I. DE TEST VAN DE TWEELING

Lasharym. Het land der nachtelven. Een land vol begroeiingen met hier en daar een onopvallend pad dat door hen gecreëerd is. Slechts zij die hier leefden, konden probleemloos de wegen herkennen aan een simpel detail. Of het nu een bloempje was of een grote eikenboom, ze waren zogezegd een met de natuur. Te midden van Lasharym vindt men het dorpje Valdrisa. Nou ja, dorpje. Zeg maar gerust dorp, want hier wonen de meeste nachtelven die er leven in Lasharym. De nachtelven zijn generaties voor ons ontstaan. Hoe is nooit duidelijk geworden, maar laten we het houden op natuurlijke selectie; de aanpassingen die Moeder Natuur zelf in haar hand heeft en door de eeuwen heen alle schepsels weer doet veranderen door de natuurlijke aanpassing van hun leefomgeving.

Lasharym ligt in het westen van Ordessa, de wereld die wij alleen maar kennen van verhalen en met wij bedoel ik eigenlijk slechts een enkeling, omdat het zo lang geleden is en dit door weinigen is gehoord, juist doordat het zelden is doorverteld. En de vervaagde herinneringen doen vermoeden dat dit tijdperk slechts een verzinsel lijkt. Maar er hebben zich hier grote avonturen plaatsgevonden. Hele bepalende gebeurtenissen en omdat ze zo geweldig zijn, wil ik ze jullie niet onthouden. Een verhaal, of beter gezegd legende, dat wel degelijk gebaseerd is op de werkelijkheid heel lang geleden, maar helaas door velen vergeten.

En dat brengt ons in het westen van Ordessa, zo ongeveer drie kilometer verwijderd van Valdrisa.

Voorzichtig sloop Kyalin tussen de struiken door vooruit, zijn houding iets naar voren, steunend op zijn bovenbenen en volledig geconcentreerd. Hij keek achterom en wenkte naar zijn twee kinderen, Poladyn en Zathrylia. Deze volgden hem snel maar op hun hoede. Toen ze dichtbij hun vader kwamen fluisterde hij al wijzende: 'Dat zwijn daar, dat is hem, jongen. Zathrylia, jij bent straks aan de beurt. Maar dat merk je nog wel.' Ze knikte.

Poladyn reikte met zijn hand naar achteren om een pijl te pakken, zijn boog al vastgeklemd in zijn andere hand. Hij sloop nog iets naar voren om uit de struiken te komen en zo een beter zicht en meer ruimte te creëren en legde de pijl op de gewenste plek van zijn boog. Hij moest en zou nu een goede indruk maken op Kyalin, zijn vader. En niet alleen omdat hij zijn vader was, maar ook en misschien wel voornamelijk omdat hij bekend stond als de beste jager van alle nachtelers die zij kenden. Dat maakte hem iets nerveuzer, maar haalde hem zeker niet uit zijn concentratie. Zathrylia keek met grote ogen naar haar broer, vol spanning of hij zou gaan slagen. Het wilde zwijn knorde en snurkte om zich heen, op zoek naar voedsel. Niet wetende dat hij op het punt stond om zelf een avondmaal te worden. Poladyn spande zijn boog en kneep een oog dicht. Hij richtte vol concentratie en vernam een zweetdruppel van zijn voorhoofd ontsnappen, maar hij negeerde die zo goed als hij kon. Het zwijn keek even op, alsof deze iets in de verte vernomen had. Een geluid of eigenlijk een geluid dat het beest in zijn hoofd hoorde, deed het zwijn doen opkijken. Maar er was helemaal geen geluid te bekennen, op enkele vogels na. Dat kon Poladyn maar al te goed weten, want nachtelers hebben het beste gehoor van ieder levend schepsel. Het irriteerde Poladyn alleen maar meer dat zijn prooi juist in zijn richting keek.

Kyalin wisselde veel van blik tussen de prooi en zijn zoon, die deze test als de grootste zag in zijn leven. Vanaf hier zou er geen test groter zijn. Niet dat dit als een beproeving was in de ogen van de volwassen nachtelers en zij hebben dan natuurlijk makkelijk praten; zij hebben deze test allemaal al eens gehad. Deze test stond onder de nachtelers (en wel meerdere elfsoorten) beter bekend als ‘de Beproeving der Volwassenheid’, waar iedere elf die op zijn of haar achttiende verjaardag samen met zijn of haar vader een door de Raad der Wijzen aangewezen prooi moeten vangen (het liefste doden) en deze meenemen naar huis. Mocht er iemand geen vader meer hebben door bijvoorbeeld ziekte of vroegtijdige dood, dan werd er een oom of in sommige gevallen zelfs de grootvader van de jongeling aangewezen voor deze taak.

Maar zoals je zojuist al hebt gelezen, was de beste jager onder de

nachtelfen Kyalin. Hij zorgde meestal voor het ruimste assortiment eten voor de hele week en dan heb ik het niet over fruitsoorten of eetbare bloemen. Zijn record lag op vier zwijnen en een grote wilde beer in een dag. Hoe hij het geflikt heeft, heeft niemand ooit durven vragen. In de loop der tijd is het aanzien natuurlijkerwijs vanzelf gegroeid; hij was immers voor deze grote vangst al een snelle jager en hij keek er enorm naar uit om zijn nageslacht op deze speciale dag te begeleiden en eigenschappen te gaan herkennen waar andere nachtelfen, die de kinderen veel bezig hadden gezien, hem al tijden over verteld hadden. Want ze leken inderdaad veel op hun vader. De kracht en doorzettingsvermogen, de trots en de creativiteit die zorgde voor vele oplossingen, maar ook kenmerken als medeleven en inlevingsvermogen en het zorgzame, dat vooral bij Zathrylia te vinden was, waren eigenschappen die ze meer van hun moeder geërfd hadden.

Kyalin kon daardoor ook goed inschatten wanneer zijn zoon de pijl zou loslaten en zelfs aardig inschatten of deze wel of niet zijn doel zou treffen. Een brede glimlach verscheen op zijn gezicht, toen hij vlak voor het loslaten van de pijl op een takje trapte en Poladyn uit zijn concentratie bracht. De pijl werd door het schokken van zijn hele lichaam, ook al was het maar een klein beetje maar genoeg om je doel te missen, een hele andere richting opgestuurd. Ook al zou zijn pijl wel zijn gewenste richting hebben gevolgd, dan nog was deze nog niet succesvol geweest, want door het ongewenste geluid was het zwijn op zijn hoede gebracht en begon als een wilde te rennen. Zathrylia liet een zucht van verschrikking los en vroeg zich af door wie het gekraak van het takje werd veroorzaakt. Poladyn keek zijn pijl niet eens na, maar vol concentratie greep hij opnieuw naar een pijl en zo snel als hij kon legde hij deze weer op de juiste plaats van zijn boog. Weer met een oog dichtgeknepen en met veel meer zweetdruppels langs zijn oogleden en wangen, die hij compleet negeerde en het beest in zijn vizier hield, liet hij de pijl los. Met een grote snelheid werd deze – zoef – door de nekspier doorboord en het zwijn viel met een akelig gegil neer, gevolgd door een korte zachte vreugdekreet van Poladyn.

Hij draaide zich om, maar toonde toen geen teken van blijdschap. Hij keek lichtelijk geïrriteerd naar zijn zus, die hem verbaasd aankeek,

maar al snel doorhad wat hem dwars zat. Zathrylia werd woedend en sprak luid: 'Ik maakte geen enkel geluid noch werd er geen door mij veroorzaakt!'

'Kalm, kalm, allebei,' voegde Kyalin er aan toe. Hij had moeite om niet te lachen. 'Laten we snel verder gaan en kijken wat jou te wachten staat, Zathryl!' Met een kleine verborgen glimlach nam hij voor-sprong op de andere twee, terwijl Zathrylia haar broer nog steeds boos aankeek, welke geen moeite nam om zijn excuses aan te bieden. Ze liep achteraan en wachtte vol verlangen af welk dier zij moest verslaan. Ook voor haar was dit een hele belangrijke beproeving en misschien juist wel omdat zij een vrouwelijke elf was en al van kinds af aan de strijd met haar broer aanging. Weliswaar kon zij meer dan Poladyn gezien haar speciale eigenschappen, die voor velen niet bekend waren. Maar daarover straks meer.

Het bosrijke gebied waarin zij zich verkeerden, werd steeds dichterbegroeid en zowel Poladyn als Zathrylia waren hier zelden geweest. Het zicht werd hierdoor minder en alles leek nog donkerder. Als je het ooit met eigen ogen gezien had, zou je niet geloven dat het nog donkerder zou kunnen worden, gezien alle gebieden en streken waar nachtelfen voorkwamen donker leek. Je zou zelf nooit hebben kunnen inschatten of het nu dag of nacht was en totaal verdwaald geraken in de tijd. Maar er is iets dat nachtelfen bezitten dat wij niet hebben of ook maar van weten. Zij hebben ogen van licht die ver en veel kunnen zien. En ieder heeft zijn eigen kleur, net als wij, alleen worden termen als 'hij heeft blauwe ogen' nu veel letterlijker bedoeld. Je moet het zien als een klein fel lampje.

Maar ook zijn deze kleuren beperkt in hun soort. Zover ik weet zijn er nachtelfen met lichtblauwe, goudgele, gifgroene en helderroze oogkleuren en er zijn er maar weinig die wit licht uit hun ogen doen schijnen. Kyalin was hier een van, welke het geluk met zich meedraagt dat hij meer kon zien dan een ander. En dat wil nog wat zeggen, gezien de ogen van een nachtelf al zoveel meer zien dan andere rassen. Toch was er een klein nadeel verbonden met deze oogsoorten; ook al konden nachtelfen de felheid aardig onder controle houden (wat heel goed van pas kwam tijdens de jacht, omdat prooien hen anders

meteen zouden zien), toch kon deze nooit helemaal gedooft worden, waardoor het altijd mogelijk was ze te ontdekken, zelfs als ze muisstil waren.

Na ongeveer twintig minuten te hebben gelopen, stopte Kyalin zijn looppas en tuurde in de verte. Weer wees hij zijn wijsvinger vooruit en Zathrylia zuchtte eventjes. Zij kende deze prooi en dit was niet haar lievelingsdier. Een Blauwe Weduwe moest zij verslaan. Eén van de giftigste spinnen die op het eerste gezicht zwart leek (vooral door de duistere omgeving), maar als je goed keek en vooral door de ogen van een nachtelf, kon je een donkerblauwe gloed ontdekken. Ze hadden vuurrode ogen en konden snel kruipen en vrij hoog springen. Een volwassen Blauwe Weduwe kon een halve meter lang worden en mocht dit nou net een volwassen doelwit zijn.

Zathrylia had op zesjarige leeftijd ooit een verdwaalde soortgenoot gezien, vlak buiten hun dorp. Ze had er toen nog nooit iemand over horen spreken, omdat deze zelden in de buurt van nachtelfen te vinden zijn, maar het uiterlijk van het beest deed haar sterke huid doen rillen. Van angst durfde ze niet meer te bewegen en het beest was zeker twee keer zo groot als zijzelf. Het besloop haar en maakte een sissend geluid. Het boog iets door haar poten en leek klaar te zijn voor een aanval, toen er vlak langs haar (klaarblijkelijk achter haar vandaan) drie pijlen vlogen en zo door het lichaam boorden. Het beest viel met een klap achteruit en bleef roerloos liggen met zijn poten in elkaar getrokken. Deze slechte herinnering be kroop haar weer toen ze besefte er weer eentje mee te maken. Maar ook nu was de schutter die haar op zesjarige leeftijd gered had weer aanwezig; haar eigen vader. Ze blies een keertje een wolkje gespannen adem uit en verdween.

Inderdaad, ze verdween. Als sneeuw voor de zon. Dit was een van haar geheime krachten, waar enkel haar broer Poladyn, haar vader Kyalin, haar moeder Sharyna en haar vriendin Soladya van afwisten en zij hadden gezworen om dit voor zich te houden, want enkel degene die de kracht bezat mocht beslissen het te delen met wie deze dat wilde. En er waren er genoeg die dit compleet voor zich hielden, meestal uit eigen belang om zo respect af te dwingen bij andere soort-

genoten, ook al werd dit niet echt bij nachtfelfen met dank afgenomen. Het was een eerlijk en open ras dat niets liever wilde dan een vredig bestaan wat door de ligging van hun leefgebied alleen maar makkelijker maakte; weg van de buitenwereld, waar de grote gevaren en slechte invloeden heersten.

Maar vaak werden sommige nachtfelfen door hun trots op hun eigen gave wel doorzien, ook al werd er niet over gesproken. Zij haalden dan streken uit en men kon op twee vingers natellen hoe dit mogelijk kon zijn. En op deze manier werkte dit averechts. Respect werd hierdoor vervangen door gezichtsverlies, ook al werd hier nooit op gezinspeeld. Men liet elkaar hier in hun waarde, welke de beste optie leek voor zo'n vredelievend volk als deze.

Zathrylia begreep wat haar te doen stond en verscheen weer een meter of vijftien voor haar persoonlijke vijand. Met haar armen gespreid, haar ogen gedempt en haar iets gehurkte houding stond ze voor de Blauwe Weduwe, met een speer in haar ene hand en met de andere balde ze een vuist, meer uit woede van ver uit haar verleden. 'Kom dan', fluisterde ze. Haar ogen werden iets feller, waardoor de andere twee een stuk verder achter haar konden opmaken (simpelweg omdat het tegen het duistere groen van de omgeving werd weerkaatst) dat ze zich boos maakte. En dat was vaak geen goede eigenschap, vooral niet tijdens een jacht en dus zeker vandaag niet. Kyalin keek zijn zoon aan en knikte. Hij wist dat hij moest helpen als ze niet snel genoeg handelde. Want nogmaals, deze spinsoorten waren razendsnel. De spin nam dezelfde houding aan als die ene jaren geleden. Een bekende angst probeerde in het hoofd van Zathrylia te kruipen, maar deze liet ze niet toe. Toen merkte ze dat de spin haar nu ook kon zien. Ze bezat dan wel een speciale gave, maar helaas wel een tijdelijke. Afhankelijk van hoe fit ze was, kon ze op zijn langst vijf tot acht minuten 'verdwijnen'. Het gesis van het beest begon en deze werd steeds luider. Geheel onverwacht begon de spin zijwaarts te lopen, met gelijke afstand van haar jager houdende. Zathrylia begreep het niet en verwachtte dat de spin meteen zou aanvallen. Ze nam zich voor bij de kleinste verdachte beweging de aanval in te zetten en deze zou niet lang duren. Ze had

ondertussen de omgeving goed in haar hoofd opgenomen en draaide ondertussen met de Blauwe Weduwe mee. De spin stond even stil en leek helemaal niet meer te bewegen of te willen bewegen. Maar opeens besprong het Zathrylia met een vervelende kreet en deze sprong nog hoger dan ze gedacht had. Kyalin en Poladyn stonden op het punt om hun wapens te grijpen, maar tot de grote verbazing van de spin (en eigenlijk ook die van de twee mannelijke bloedverwanten) bleek hij op het kale gras te zijn beland. De spin draaide vluchtig om zijn as heen, op zoek naar zijn 'prooi'. Toen bleef het stilstaan en leek het zelfs alsof het beest begon te rillen. Zelfs Kyalin was met stomheid geslagen. Niet om het feit dat zijn dochter kon teleporteren, want ook dat kon zij. De tijd die je voor het onmiddellijk verplaatsen van de ene naar de andere locatie hebt, is echt enkel mogelijk voor de transfer. Dit houdt dus in dat je meteen weer zichtbaar bent zodra je na het teleporteren op je nieuwe locatie bent beland en de afstand kon verschillen tussen twee en tien meter. Als het maar in zicht was. Helaas voor haar is een combinatie van de twee gaven niet mogelijk. Het was opeens muisstil, tot ze allen plots boven hen een stem hoorden.

‘Vaarwel, lelijkerd.’

Nog voor de spin haar blik kon bijstellen werd deze doorboord met drie vlijmscherpe pijlen. Poladyn keek verrast, maar meer opgelucht toen hij haar zus met de boog nog in haar hand op een brede tak in de grote eikenboom zag staan en deze langzaam met een glimlach liet zakken. Haar blik was nog altijd gericht op haar trofee. Ze sloeg haar donkerpaarse haren achter haar oren en liet zich op haar handen en voeten op het vochtige gras vallen. Kyalin stond op en applaudiseerde voor zijn kinderen. Wat was hij trots! Ook al twijfelde hij er geen seconde aan dat ze niet zouden slagen, toch liet hij merken hoe groots zijn kinderen nu waren. Hij nam Zathrylia in zijn armen en knikte tevreden. ‘Goed gedaan, jagertje,’ voegde hij eraan toe, ‘laten we ook deze in de netten slaan en huiswaarts keren.’ Hij liep op de spin af en verwijderde de pijlen. Een paar kloppen op de rug en een kleine glimlach kreeg zij van Poladyn, wat heel wat betekende voor hem om te doen. Hij was niet zo van de complimenten, maar wist dat ze die verdiende. Zathrylia keek hem met een grote glimlach aan.

Eenmaal terug in Valdrisa werden ze warm onthaald toen men de buit zag en de jagers zagen dat alle feestvoorbereidingen reeds getroffen waren. Sharyna zag haar kinderen aan komen lopen, die een trotse houding aangenomen hadden. Ze zag haar man een knipoog en een glimlach vertonen in haar richting. Ze liep op haar kinderen af en hield ze beiden even vast. Ze kuste hen op hun voorhoofd en keek hen vol trots in hun lichtogen aan. Zoals iedere Beproeving werd dit uitbundig gevierd en zou de Raad der Wijzen hen toespreken die avond. Vol lof natuurlijk en voor het gevoel van de kinderen zo eervol mogelijk, alsof zij iets geweldigs hadden bereikt. Het gevoel dat zij al tijden hadden en al maanden naar hadden uitgekeken. Sinds het moment dat een nachtelf zeventien jaar werd, konden ze eigenlijk nog maar aan een ding denken, namelijk de volgende verjaardag. En dat was hun groot recht, want volwassen worden was namelijk een hele grote stap bij de nachtelfen. Dit was namelijk de moment dat ze voor het eerst mee mochten op jacht en ze hadden natuurlijk alleen nog maar verhalen gehoord van velen op feesten en reeds van kinds af aan. De slagers onder hen, hoewel velen wel konden slachten maar een enkeling gespecialiseerd was, gingen de rest van de middag met volle moed aan de slag met de spin en het zwijn om het in zo veel mogelijk porties te verdelen en zo die avond konden worden geroosterd en gegeten. Ook hier ben ik een kleine uitleg verschuldigd. Nachtelfen lijken tot dusver carnivoren, vleesetende wezens die dagelijks jagen, maar eigenlijk ging hun voorkeur uit naar plantensoorten en verschillende broden en zoete lekkernijen. Jagen was zeker een hele gebeurtenis, vooral voor jongere nachtelfen, maar hetgeen waarop gejaagd werd betrof voornamelijk beesten die vijandig waren, in overvloed raakten of zich te dicht bij Valdrisa bevonden en dus uit eigen veiligheid werden gedood. Ze leefden weliswaar in een omgeving waar de natuur een grote rol speelde en zij respecteerden al het leven dat hieruit voortkwam, maar overleven bleef altijd een prioriteit.

De versieringen werden door de vrouwelijke nachtelfen klaargezet, die zij al enige tijd geleden vervaardigd hadden. Het betrof voornamelijk versieringen waar veel lampionnen bij gebruikt werden en het werd dan ook een heus lichtfeest! Niet te verwarren met het eigenlijke

Lichtfeest, wat het grootste feest van de nachtelven was dat jaarlijks werd gehouden op de eerste dag van de herfst. Ook oefenden de muzikale lieden onder hen nog wat. Niet dat dit nodig was, maar meer omdat zij er zoveel plezier aan beleefden. Iedereen keek uit naar die avond, want deze avond was specialer dan je zou vermoeden. En wel door het volgende: Een vrouwelijke nachtelv krijgt maar een keer in haar leven een kind. Inderdaad, één kind. Niet meer en niet minder. Een kind werd gebaard bij nachtelven op de manier zoals wij die kennen. Je moet je dan ook eens voorstellen hoe het was voor Sharyna en Kyalin toen ze merkten op het moment dat Poladyn werd geboren, Sharyna nog niet klaar was met baren. Niemand begreep er iets van en ze stonden met volle verbazing te kijken toen ze bleef persen en er nog een klein nachtelvje kwam. En inderdaad, binnen een zeer kort tijdbestek lagen er twee kleine nachtelvjes bij elkaar, beide met een klein beetje wit haar (wat moeilijk te zien was) op het strobied. Nu is de haarkleur niet vreemd, want iedere nachtelv wordt met witte haren geboren en in de loop van het eerste jaar kleurt dit naar de uiteindelijke kleur en deze kan iedere kleur worden. Maar vaak zal dit in een kleur veranderen die terug te vinden is in de bloedlijn. Want ook Sharyna had mooie lange paarse haren, terwijl Poladyn's haren groen werden binnen de eerste vijf maanden en deze lange dos sindsdien vrijwel altijd los droeg. Deze kleur had zijn grootvader ook. Alleen Kyalin droeg dezelfde kleur als zijn geboorte, spierwit. En dit was heel speciaal, omdat het bijna nooit voorkwam. Hij zou zich niemand kunnen herinneren die deze kleur nu ook had die in Valdrisa woonde. Wel had hij in oude verhalen gehoord van elfen met witte haren, maar die had hij persoonlijk nooit gekend. Hij droeg zijn witte haren altijd in een staart, gezien hij de meeste tijd doorbracht op rooftocht of als bewaker van zijn volk en aangezien hij ook opvallende ogen had, leek hij ook aardig bleek. Maar hij camoufleerde het altijd voor hij op rooftocht ging door zijn gezicht en haren met vuil te besmeren om zo niet zo snel gezien te worden. Een idee dat hedendaags nog altijd wordt gebruikt door de mensen.

De komst van de tweeling was dus het onderwerp van gesprek toen ze werden geboren, maar werden daardoor zeker niet anders behan-

deld door hun dorpsgenoten. Hun verschijning was niets anders dan een doorsnee nachtel en ook hun handelingen kon hen niet onderscheiden. Ook zij waren slank, lenig, hadden lange oren (twee keer zo groot als een mens) en een gladde maar zeer stevige huid. Wel werd hen vaker dan ieder ander kind gewaarschuwd geen rare fratsen uit te halen om deze verstandshouding zo te behouden. En nu werd de enige tweeling achttien jaar later bekroond met de gelukzaligheid die volwassenheid heet. Vanaf nu mochten zij kiezen wat te worden. Gingen ze voortaan mee met vader op jacht of verkozen ze een ambacht, zoals naaister, houthakker, wapensmid of misschien wel handelaar. Maar die laatste werd vrijwel nooit gekozen, want dan zouden ze erop uit moeten trekken en dat lag niet in de aard van dit ras. En wapensmid kon je alleen in Tendraï, in het noordoosten van Lasharym, beoefenen en daar zagen de meeste nachtelven ook geen heil in. Want waarom Valdrisa verlaten als het niet nodig was?

De duisternis was op zijn volst, wat inhield dat het officieel avond of nacht zou betekenen. Het was tijd voor een groot feest! Niemand had het dorp sinds die middag verlaten en iedereen wilde op tijd zijn om niets van deze vrolijkheid te missen. Het grote vreugdevuur werd aangestoken en de eerste noten van de instrumenten begonnen in de bossen te weerklinken tegen de grote hoge bomen, wat een heerlijk geluid was in hun oren. Toen de vlammen bovenop het vuur, dat volledig stond te wakkeren dansten, werden deze gauw gevolgd door de nachtelven, die maar al te graag bewogen op de heerlijke klanken van de muziek. Vooral harpmuziek beviel de nachtelven goed, maar ook de tamboerijn en de fluit konden ze met plezier aanhoren. Nu hadden deze instrumenten bij hen natuurlijk niet dezelfde benaming, maar zo wordt er voor iedereen een duidelijk beeld geschetst. Het vlees werd aan de spiesen geregen en boven het vuur geroosterd, welke een grote walm van smakelijke lucht veroorzaakte.

Na enige tijd kwamen uit de grote houten hut drie mannen naar voren, waarvan de middelste iets voorop liep en de andere twee fakkels in hun handen vasthielden. Zij waren de Raad der Wijzen en iedereen had grote eerbied voor hen. De middelste, Qualdron genaamd, deed

een stap naar voren en hield zijn armen in de lucht, een teken waarop iedereen wist dat hij ging spreken en het werd doodstil. Het enige geluid wat je nog kon horen was het geknisper van het vuur en het gefladder van een uil, die op een tak boven de hut in de boom plaatsnam en iedereen zeer aandachtig aankeek.

‘Welnu, mijn waarde medebewoners, is het moment aangebroken dat wij de volwassenheid mogen eren van Zathrylia en Poladyn. Jazeker, een speciaal moment, omdat het er ditmaal twee mogen zijn en ook nog van dezelfde ouders!’

Men begon te klappen van vreugde en Zathrylia begon te lachen, juist omdat haar naam eerst werd genoemd. Dit tot ongenoegen van Poladyn die een paar minuten ouder was, maar zich meteen bedacht dat dit nu niet relevant was en dat ze een groots feest in ere van hen tegemoet zouden zien.

‘Waar zijn de twee oud-kinderen?’ riep Qualdron, hoewel hij ze al wel had gezien, maar een beetje grapte en ze graag naar voren wilde hebben. Beide kinderen spoedden zich naar hem. ‘Het is mij een eer jullie te mogen verwelkomen in het leven der volwassenen en dat jullie een goede weg hierin zullen vinden.’ Ondertussen gaven zijn twee metgezellen de twee een glas bessensap (lichtelijk alcoholisch) en glimlachten, omdat ook zij het een eer vonden hier bij te mogen zijn. Dit waren Gorff en Aoner. Zij waren, evenals Qualdron, goede kennissen van hun familie, omdat hun vader zeer geliefd was bij de Raad der Wijzen en als het aan hen lag zouden ze Kyalin graag tot de Raad voegen, maar de jacht zat in het hart van de nachtel en verkoos dit dan ook boven het grootse aanbod. Maar ze bleven hoe dan ook goede vrienden en af en toe konden ze het niet laten om ook hem om een mening te vragen.

‘Laat allen het glas heffen voor deze twee. Op de gezondheid en het geluk van Poladyn en Zathrylia!’ En iedereen proostte op hen, gevolgd door veel gelach en geschreeuw. Ditmaal lachte Poladyn even kort, gezien ze zijn naam ditmaal wel als eerste noemden. Zathrylia gaf hem een kleine duw in zijn zij, maar hij voelde aan dat dit meer een pesterij was en ze genoten van alle aandacht en van hun geweldige ervaring waar zij zolang al naar verlangd hadden. De muziek begon

weer volop te spelen en de vrouwelijke nachtelfen toonden weer sierlijke bewegingen. Poladyn en Zathrylia keken met een grote glimlach naar elkaar. Eindelijk was het dan zover. Ze hadden de leeftijd van achttien bereikt. Ze hoorden nu bij de grote nachtelfen en werden als gelijken gezien.